

vare til Stede. I Kraft af det mener jeg, at naar man saa vidt mulig holder sig til en saglig og faglig Kritik af selve Finansloven, vil man komme betydelig videre. F. Eks. med Hensyn til Skattelovene. Der er vel ingen, der bestrider, at de lide af store Mangler, men der er kun et derved at gøre, og det er, saa snart disse Mangler ere blevne samlede, da med en god Villie at tage fat paa dem og hver efter sin Evne søge at fjerne de Mangler, der absolut klæbe ved dem. Gaar man den Vej, tror jeg at turde sige, at man derved højner Tingets Værdighed, og man fritager Rigsdagsmændenes Gerning for at blive mer end almindelig oprivende, og man bevarer det gode, som hver sidder inde med, og jeg tror ikke, der er nogen, der har for meget godt inde. Derved bliver det gode, de have, bevaret.

Jeg skal derefter gaa over til en rent saglig Kritik og derved varetage, hvad jeg mener der er nødvendigst for Staten og den Valgkreds, jeg har den Ære at repræsentere. Jeg vil da først rette en Tak til den højtærede Trafikminister, fordi han har imødekommet mange Menneskers Ønsker i Egnen mellem Korsør og Slagelse og Kalundborg, idet der er foretaget den Forandring paa de faa Minutter med Toget, der kommer fra Kalundborg om Middagen. Jeg skal dernæst rette en Tak til Ministeren i Anledning af Kielerskibets tidligere Afgang. Det vil blive til Gavn ikke alene for Fiskerne i Korsør, men ogsaa for Fiskerne omkring i Landet. Og endelig maa jeg takke for de Bevillinger, der paa Finanslovforslaget ere opførte til Frederikslund Station, som jeg antager, det høje Ting vil vedtage som absolut gavnlige for de Landboere, der bo mellem Sorø og Slagelse.

Med Hensyn til den Tunnel, som foreslaas paa Slagelse Station, har man jo kun Grund til at takke derfor, men jeg vil dog tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at som Bevillingen foreslaas, lider den af væsentlige Mangler. Det er jo nemlig saa, at Slagelse Station foruden at faa den Tunnel, som borttager den Fare ved Trafikken, som findes dernede, har Krav paa at faa en saadan Ordning, at de Masser af skiftende Passagerer, der komme Nord og Syd, Øst og Vest fra, kan staa nogenlunde under Tag i Sne, Slud og Regnforhold. Yderligere skal jeg bemærke, at der lides store Tab for mange Godsmottagere nu, hvorfor der stadig indkommer Klager til Generaldirektoratet over Skade, paaført Godset der. Jeg maa sige,

at jeg kan ikke forstaa det. Beløb af 18,000 Kr., der skal medgaa til at dække Tunnelnedgangen. Hvis der blev lagt et Tag over Perronen, vilde disse Penge kunne spares, og det Krav vil jo dog komme frem i den allernærmeste Fremtid.

Med Hensyn til de budgetterede Beløb til Fribefordring kan jeg ogsaa udtale min Glæde over dem. Disse falde i 3 Klasser. Den første er den, der blev berørt af det ærede Medlem for Københavns Amts 1ste Valgkreds (Ellinger); Ved den tilsiges der de Embedsmænd og Betjente, der ere afgaaede før 1. Oktober 1903, de samme Fripas som tidligere. Men ifølge den gamle Statsbanelov af 26. Marts 1898 III. § 17 har det Personale, der har været i de tidligere sjællandske Jernbaners Tjeneste, Ret til at oppebære Pension efter de gamle Bestemmelser, for saa vidt de have været ansatte før 1. April 1893. Dette synes at pege hen paa, at der er givet disse ansatte visse Rettigheder, og naar der da staa i de gamle Bestemmelser, at Embedsmænd og Betjente, som efter at have haft fast Ansættelse i Banernes Tjeneste gaa af med Pension, fra den tidligere sjællandske Pensionskasse eller faa fast Understøttelse, kunne erholde 2 Fripas maanedlig til dem selv, deres Familie eller den Husstand, der nærmest tilhører dem, og der staa, at Enker efter Embedsmænd faa 6 Fripas aarlig og efter Betjente 3 Fripas aarlig, maa jeg formene, at Fripassene bør bevilges til dem, der fremtidig gaa af og ere ansatte før 1. April 1893. Nu erkender jeg ganske vist, at der staa „kunne“ og ikke „skulle“, saa nogen juridisk Ret have de ikke erhvervet sig; men jeg tror dog at turde hævde som en naturlig Ting, at disse Embedsmænd og Betjente, som ere ansatte under disse Forhold, have medregnet denne Udsigt til disse Fripas som en Del af den Pension, de skulle have, naar de gaa af. Der staa i Slutningen aldeles bestemt præciseret, at denne Bestemmelse ikke er en Ret, men en Tilstaelse, som kan tages tilbage uden særlig Lov, naar som helst det skal være. Jeg appellerer altsaa kun til den højtærede Trafikministers Velvillie og haaber, at viser han Imødekommen, det da maa erkendes overalt, at den er anbragt paa rette Maade.

Den anden Bestemmelse — den berører dem, som kunne faa Frikort til Baderejser efter Lægeattest — nemlig Embedsmænd, Betjente og deres Familier, Kone og Børn. — finder jeg ganske naturlig;